

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Cap. III. An quando dilatio absolutionis non est necessaria, sed vtilis possit fieri absque consensu pœnitentis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

ex confessione facta absque dilatione absolutionis, quantum de facto ortum est post dilationem absolutionis: nam cum supponamus, illum poenitentem habere propositum non peccandi; credibile est, quod ipsum Sacramentum conferet gratiam qua poenitens possit resistere, & de facto resistat consuetudini.

23. Respondeo, ab experientia constare, quod post multas confessiones persistit peccator in sua depravata consuetudine, & post vnam dilationem absolutionis convellit radicibus eam consuetudinem; vt in exemplo allato: vel quia peccator, quando confitetur in ipso tempore consuetudinis non habebat firmitatem propositi; atque adeo non erat illi fructuosum Sacramentum; vel quia si habuit sufficientiam propositi, eius tamen firmitas fuit tam parvæ intentionis vt fructus etiam esset parvus, & non talis, qui possit radicibus convellere consuetudinem.

CAPVT III.

An quando dilatio absolutionis non est necessaria, sed utilis possit fieri absque consensu poenitentis?

SUMMARIVM.

Aliqui docent, expectandum esse consensum poenitentis. n. 24.

Dilatio, vel negatio absolutionis, que saepe est necessaria, saepe solum utilis, indiget prudentiâ confessarij. n. 25.

Potest differri absolutio absque consensu poenitentis. n. 26.

Consuetudinarius est in periculo aeternae damnationis: propterea indigens urgentiori remedio. n. 27.

Talis saepe deterretur dilatione absolutionis. n. 28.

24. **Q**uidam Doctores Lovanienses in libello supplici oblato Sacrae Congregationi asseruerunt, hanc esse doctrinam communem in Academia Lovaniensi: nempe dilationem, aut negationem absolutionis, quando illa est simpliciter necessaria, fieri debere absque consensu poenitentis; quando verò illa est dumtaxat utilis fieri non posse absque consensu illius. Explicant ibidem causas, quae negationem, aut dilationem absolutionis faciunt necessariam; & enumerant tres, scilicet ignorantiam mysteriorum Fidei, defectum dispositionis in poenitente, & proximam peccandi occasionem. In reliquis autem casibus, vt differatur absolutio, petendum esse consensum à poenitente.

25. Et in primis negari non potest, negationem, aut dilationem absolutionis quandoque esse necessariam, vt in tribus casibus proxime relatis, quorum posterior maiori indiget explanatione; quandoque non esse necessariam, vtilem tamen poenitenti, scilicet ad maiorem securitatem emendationis in futurum; quâdoque, etiam esse perniciosam; vt quando confessarius est sufficiens securus de dispositione poenitentis, & videt signa ingentis tristitiæ, & cuiusdam quasi desperationis in poenitente ex hac negatione, aut dilatione absolutionis; scio enim, non nullos poenitentes, quibus negata, aut dilata fuit absolutio, in tam profundam abyssum tristitiæ incidisse, vt per plurimos annos à Sacramento Poenitiæ recesserint. Et hæc omnia satis declarant, quam magna prudentia requiratur in confessarijs, vt hoc pharmacum salutis cum discretionem administrent.

26. Sed contra eam assertionem Lovaniensium assero, non solum differri posse absolutionem à confessario, absque consensu poenitentis, quâdo

do ea dilatio est necessaria; sed etiam, quando est utilis ad emendationem in futurum. Et huius sententiæ esse Authores supra citatos, censeo; qui sine eâ limitatione asserunt id posse confessarium, quando iste iudicat expedire ad melius roborandam emendationem in futurum, & propositum eius. Et probatur primo ex ratione medici Spiritualis: quæ competit confessario, ad analogiam Medici corporalis. Hic enim non solum quando necessarium est ad conservandam vitam, sed etiam quando expedit infirmitati non læthali, vult adhibere remedium; in quo prudenter operatur. Quod si omnino resistit ægrotus, deserit illum Medicus.

27. Probatur secundo ex verbis Concilij Lateranensis supra relatis. *Prudenter intelligat (confessarius) quale debeat ei præbere consilium, & huiusmodi remedium adhibere, de veris experimentis utendo ad salvandum ægrotum;* id soli iudicio confessarii committens: atqui homo versatus in diuturna consuetudine peccandi, licet de præsentia habeat verum propositum non peccandi, adhuc est in magno discrimine amittendæ salutis æternæ; cum ex diuturna consuetudine oriatur vehemens proclivitas, & propensio ad peccatum; & contingentia subitæ mortis, & incertitudo habendi tempus opportunum ad congruam dispositionem, semper adfit: ergo poterit confessarius adhibere remedium, quod viderit opportunum ad salvandum ægrotum, sive pro securitate salutis æternæ poenitentis, independenter à consensu illius.

28. Et quidem videmus plurimos homines, qui toto anno versantur in consuetudine peccandi, puta in concubinato, in odio læthali contra inimicos, in negotiationibus iniquis, & in Paschate confitentur, & iterum redeunt ad eadem, aut peiora vitia, &

in hoc vivendi modo persistunt usque ad mortem. Hos enim, quis dubitet versari in magno periculo damnationis æternæ? Propterea enim multi incurrunt damnationem æternam; repentinâ enim morte adveniente, nō habent tempus disponendi se, ut oportet. Videmus etiam, homines quandoque deterreri ab ea consuetudine peccandi per dilationem absolutionis. Quare ergo confessarius non poterit uti medio opportuno ad salvandum ægrotum, quando viderit esse utile, differre absolutionem ad compescendam eam licentiam peccandi, quæ ducit ad perditionem æternam, idque independenter à consensu illius? Homo enim immerfus peccatis est adinstar phrenæatici, cui etiam renuenti adhibentur remedia opportuna.

CAPUT IV.

An poenitenti asserenti, se habere verum propositum teneatur credere confessarius?

SUMMARIUM.

Qui asserant, teneri confessarium credere poenitenti ore testificanti de suo dolore. n. 29. & 30.

Vt in plurimum credendum illi est. num. 31.

Non est illi credendum, dum adest fundamentum contra ipsum. n. 32.

Authores expresse ponentes hanc limitationem. n. 33. & seq.

Nequit quis prudenter credere uni privato, dum adsunt indicia in oppositum. n. 37.

29 **Q**ui propugnabant propositionem dānatam, eo præcipue nitebantur fundamento, quod confessarius tenetur credere poenitentem.

Vuuu ti